

Ženy, jež zlíbila se ti, jak dovedně dobývat musíš,
tento umělý úkol nyní vám vyličít chci.

Mužové, kdokoli kde jste, sem vnímavou obraťte mysl,
přízeň, čtenáři, ponech slibům, jež právě jsem dal!

Předně měj důvěru v sebe, že všech žen dobýti můžeš,
tak jich dobudeš jistě, snaž se jen léčky jim klást!
Ptáci by na jaře dřív a v létě cvrčkové zmlkli,
dřív by zajíci hnali před sebou arkadské psy,
než by se vzpírala žena, když mladý muž vábně ji svádí;
ba i ta bude svolná, o níž bys sotva to řek'.

Tajně láska když kvete, jak muži tak ženě je milá,
muž ji zastírá špatně, skrytěji v ženě to vře.

Napřed o lásku prosit my mužové nemáme nikdy,
jednou získaná žena prosebnou roli ať hrá.

Samice na lukách měkkých, hle, po býku bučívá touhou,
po hřebci s kopytem pádným samička řehtává vždy.

Tenhle šílený pud i u nás nebývá menší,
konec, ježž příroda káže, mužovo vzplanutí má.

Byblidu uvádět mám, jak hříšnou k bratrovi vášní
vzplála a pykala smrtí v oprátce za zločin svůj?
Myrrha za lásku k otci, jež dceři nesluší vůbec,
dodnes svírána korou, kterou ji obrostl strom.
Slzami jejími dosud, jež vonným prolévá stromem,
svoje mažeme tělo; slzy se po paní zvou.
Jednou v úvalech stinných, jež Kretu lesnatou brázdí,
býk se bělostný pásł, ozdoba stáda a skvost.

Jindy, k oběti prý, ji na smrt před oltář hnala,
v ruce aby mít mohla útroby sokyně své.
Kolikrát ku poctě boží, když zabít sokyně dala,
držíc útroby řekla: „Zkuste se líbiti teď!“
Brzy Europou stát se a brzy Ionou touží,
jedna že kravou se stala, druhou že vezl zas býk.
Vůdce stáda ji přece, jsa kravou z javoru sveden,
oplođnil. Otec však brzy prozrazen potomkem byl...
Kdyby byl v Aëropě žár lásky Thyestes nevzňal,
— jak to pro ženu těžké milovat jednoho jen! —
nebyl by přerušil cesty bůh slunce, své obrátiv koně,
nebyl by k Auroře přijel, nazpátek otočiv vůz.
Skylla že Nisovi otci vlas rudý ustřihla lstivě,
slabinami a lůnem sedí teď na divých psech.
Na zemi Martovi když už a Neptunu na moři prchl,
Agamemnon co obět kruté své manželky pad'.
Komu by nebylo k pláči to vzplanutí korintské Kreusy
nebo Medea matka, na které dětská lpí krev?
Foenix Amyntorovec lkal prázdňými důlky svých očí.
Splašenými kdys koňmi Hippolit usmýkán byl.
Proč pak nevinným dítkám jsi vypíchal, Finee, oči?
Za trest trápení tohle hlavu tvou postihlo pak.

Všecky tyhle ty věci jsou ženským vzbuzeny chtíčem,
ten je našeho prudší, větší v něm vášnivost jest.
Proto nepochybuj, že všecky získáš si ženy,
jedné nenajdeš ani, která by řekla ti ne.
Svolné i odmítavé přec rády jsou, žádány jsouce,

byť se v některé zmýlíš, hlavy si nelámej tím.
Proč však měl by ses zmýlit, když rozkoš nová je milá,
víc když cizí věc vábí, nežli co člověk má sám?
Obilí bohatší zdá se, jež roste na polích cizích,
výmě plnější vždycky sousedův dobytek má.

Se služkou dívčiny oné, již sobě dobýti hodláš,
blíže seznam se brzy, ona ti ulehčí styk.
V plány paniny ona co možno nejvíc at vidí,
důvěrníci at věrnou milostných v skrytu je her.
Ty ji podplatit sliby a prosbou lichotnou snaž se,
ta když bude ti přátí, snadno tvé bude, co chceš.
Dobu ti vyhlédne vhodnou, — i lékař na svůj čas čeká —
kdy je přístupna paní, aby šla svádění vstříc.
Tehdy svodům vstříc půjde, když přešťastna bujností hýří,
jakou obilí kypí, na prsti žírné jež zrá.
Srdce když veselo bývá a žalem svíráno není,
samo se otvírá lásce, slyšíc, jak lichotně jde.
Troja, když smutek ji tížil, dost dlouho se bránila zbraní,
veselá přijala koně, který byl Danaů pln.
Těž lze získati ženu, když trápena sokyní truchlí,
tu jí pomoci můžeš, aby došla své msty.
Tu at ponukne panská, když z rána češe jí vlasy,
— veslařova též práce plachtám tak pomáhejž tvým! —
k sobě šeptajíc tiše, at s povzdechem prohodí před ní;
„To ses nemohla jemu stejnou odvděčit mzdou?“
Tehdy at o tobě mluví, k ní svúdnou hovoříc řečí,
ba at přísahá také, láskou že šílenou mřeš.

Spěchej však, aby ti plachty snad neklesly s utichlým větrem,
přejdou časem svým hněvy tak jako křehoučký led. —
Ptáš se, zda na prospěch jsou s tou služkou důvěrné styky?
Věc si dovolit takou věru toť odvážná hra.

Soulož úslužnou onu a tu míň ochotnou činí:

ona paniným sluhou, ta zas tě učiní svým.

Konec náhoda řídí. Kdo chceš, tož odvaž se toho!

Já však radím ti přece styků těch zanechat spíš.

Nepůjdu přes propasti a nepůjdu přes ostří temen,

z mladých mužů já nechci nikoho na scestí svést.

Když však přece snad ona, co dává a přejímá dopis,

tělem též se ti líbí, nejen že uslužná jest,

dříve se paní hled' zmocnit než panské budeš si všímat;

nemějž láska tvá nikdy u služky počátek svůj!

Připomínám jen tohle, když trochu mé vědě se věří

a když nenesou slov mých větrové po moři dál:

buďte nesváděj vůbec, neb docela svěd' je! Kdo udá tě z činu,

na němž ona přec sama viny tvé měla svou část;

marně pták vzpíná svá křídla, když v lepu uvázne jimi,

z tenat rozestavených kanci se špatně jde ven.

Raněnou rybu ať drží ta udice, na niž se chytla:

sváděnou docela zdolej, odcházej od ní co pán!

Ať jen dobře se skrývá, když vyzvědač utajen bude,

budeš paní své milé každičkou myšlenku znát.

Mýlí se, kdo si myslí, že hledět má k příhodným dobám

plavec a hospodář jenom, pracně jenž vzdělává zem.

Vždycky se svěřovat nemá dar Cereřin klamavé půdě,